

עפ"ג 29599/05/15 - מדינת ישראל נגד ד' ז'

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

05 יולי 2015

עפ"ג 29599-05-15 מדינת ישראל נ'
ז'(עציר) עפ"ג 49363-05-15 ז'(עציר) נ'
מדינת ישראל

לפני

כב' הנשיא אברהם טל, אב"ד כב' השופטת ליאורה ברודי כב'
השופט ד"ר שמואל בורנשטין

מדינת ישראל

נגד

ד' ז'

נוכחים:

ב"כ המערער (המשיבה) עו"ד דן כהן

המשיב (המערער) עו"ד לוליק אסל

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המשיב (המערער) הורשע לאחר שמיעת ראיות בת"פ 13514-02-15 (בית משפט השלום בראשל"צ) בעבירות אלימות, פיזית ומילולית, שעבר כלפי אשתו נושא שלושה אישומים, לאחר שזוכה משני אישומים אחרים.

המערער נידון לשנת מאסר בפועל, לשישה חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין ולתשלום פיצוי בסכום של 10,000 ₪ למתלוננת.

המדינה (המערער) עותרת להחמיר בעונש המאסר שהוטל על המשיב ואילו המשיב (המערער) מבקש להקל בעונש

עמוד 1

המאסר בפועל שהוטל עליו.

המערערת טוענת בהודעת הערעור ובטיעוניה בא כוחה בפנינו כי שגה בית המשפט קמא כאשר לא התייחס בחומרה הראויה להתנהגותו האלימה של המשיב כמתואר בהכרעת הדין נושא גזר הדין, כאשר לא התייחס במידה הראויה לעברו הפלילי של המשיב, גם אם מדובר בעבר ישן וכאשר לא התייחס לעובדה שהמשיב לא הודה במעשיו אלא אילץ את המתלוננת להעיד, דבר שגרם לה קושי רב.

ב"כ המערערת טוען כי מתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט קמא איננו משקף נכונה את התנהגותו של המשיב בכל אחד מהאירועים האלימים ובהצטרף כולם לאחד, וטוען כי אין לקבל את עמדת המשיב כאילו לא הייתה לו ברירה אלא לשמוע ראיות לאחר שב"כ המאשימה בבית המשפט קמא דחה את הצעתו להסדר טיעון.

ב"כ המשיב טוען בערעור שהגיש המשיב על חומרת העונש ובטיעונו בפנינו כי שגה בית המשפט קמא כאשר לא התחשב בנכונותו של המשיב להגיע להסדר טיעון עם המאשימה בפני בית המשפט קמא, דבר שהיה חוסך את עדותה של המתלוננת.

לטענת ב"כ המשיב, הפיצוי הכספי שהוטל עליו, הגם שהוא סביר, הרי שהוא לא יוכל לשלמו מאחר והוטל עליו מאסר לריצוי במשך שנה.

לטענת ב"כ המשיב, בית המשפט קמא לא נתן משקל מספיק לנטילת האחריות של המשיב ולהליכי המעצר הקשים שחווה כאשר נעצר עד תום ההליכים בערר שהגישה המאשימה לבית המשפט הזה.

עיון בגזר הדין של בית המשפט קמא מעלה כי הוא התייחס בחומרה להתנהגותו שלה משיב אך לא נתן ביטוי ראוי לחומרה זו הן במתחם הענישה שקבע והן במיקומו של המערער בתוך מתחם הענישה.

בית המשפט קמא לא פירט בגזר הדין את מעשיו של המערער נושא הרשעתו, אך מעיון בהכרעת הדין בבית המשפט קמא, שניתנה לאחר ששמע את עדותה של המתלוננת ואת עדותו המכחישה של המערער, מעלה כי מדובר במעשי אלימות שאינם קלים כלל ועיקר.

כך מדובר באישום הראשון כאשר בשל רצונה של המתלוננת להתגרש מהמשיב הוא תפס אותה בכתפיה, דחף אותה ועזב את הבית אך לאחר שחזר איים עליה שתמות מתוך שינה והוא יראה לה מה זה, לילדים ולכולם ולהוריה.

באירוע נושא האישום השני שהתרחש יום לאחר האירוע נושא האישום הראשון, אמרה המתלוננת למשיב שהיא לא נשאת בבית ובתגובה לכך, בעט בה המשיב, השליך לעברה שרפרף שנשבר בסמוך אליה ובתגובה לדבריה שאם ימשיך בהתנהגותו וימצא עצמו לבד תפס המשיב בראשה של המתלוננת, הטיח אותה לאח ברזל שנמצא בבית, השכיב את המתלוננת על הספה והכה בידיו את פניה. לאחר מכן, חנק המשיב את המתלוננת בידיו וכשנשכה את ידו כדי לשחרר את צווארה, השתיק אותה המשיב ואמר שאינו רוצה שהמשטרה תגיע.

גם בהמשך כאשר המתלוננת החלה לארוז את בגדיה וסירבה לדרישת המשיב להישאר בבית, ניפץ המשיב כוס זכוכית על הרצפה ואיים לרצוח אותה ולהתאבד.

לשני אירועים סמוכים אלה מצטרף אירוע שהיה שנה לפני קרוותם, כאשר המתלוננת הייתה בהיריון והמשיב היכה אותה

בפני בידו, נושא האישום השלישי.

יש בכל אחד מהאירועים האלימים נושא כתב האישום שבו הורשע המערער לאחר שמיעת עדות המתלוננת ובהצטרף כולם לאחד, כדי להצדיק קביעת מתחם ענישה גבוה יותר ממנה שנקבע על ידי בית המשפט קמא ולאור חלקו העיקרי של המשיב בביצוע המעשים, והמניע לביצועם ובהתאם למדיניות הענישה הנוהגת כאשר מדובר בתקיפה של בת זוג ובאיומים כלפיה, אנו קובעים כי מתחם הענישה הראוי הוא בין שנת מאסר בפועל ל - 30 חודשי מאסר בפועל בגין כל האישומים נושא הרשעתו של המשיב.

באשר למיקומו של המשיב בתוך מתחם הענישה, קבע בית המשפט קמא בגזר הדין כי הוא מתחשב בעדויות האופי שהובאו בפניו אשר לימדו שהמשיב מביע חרטה על מעשיו, נסיבותיו האישיות הקשות, במיוחד בכל הקשור בילדותו.

כך התחשב גם בית המשפט קמא בעובד שהמשיב עבד לפרנסתו טרם האירועים נושא האישומים הראשון והשני וגם בכך שהמתלוננת סטרה למשיב במהלך אחד האירועים.

בית משפט קמא לקח בחשבון לקולת העונש גם את היות המשיב אב מעורב בגידול ילדיו ודואג לפרנסתם ואת העובדה שמדובר היה באירוע מתפתח ומתגלגל.

אף אנו, כמו בית משפט קמא, איננו מקלים ראש בנסיבותיו האישיות של המשיב ובנימוקים לקולא שמצא בית המשפט קמא.

בית המשפט קמא לא התעלם מעברו הפלילי של המשיב אך לא ייחס לו משקל רב מאחר ומדובר בעבר פלילי ישן. גם אם כך הם פני הדברים, הרי אין לראות את המשיב כמי שחסר עבר פלילי וגם אם מדובר בעונש מאסר ראשון שעליו לרצות מאחורי סורג ובריח, אין בכך כדי להקל בעונשו כפי שהקל בית המשפט קמא.

לאור כל האמור לעיל, אנו מקבלים את ערעור המדינה בעפ"ג 29599-05-15 (בית משפט מחוזי מרכז - לוד), וקובעים כי המשיב ירצה 18 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו - 30.1.15.

בקביעה זו אנו מתחשבים בהלכה הפסוקה לפיה ערכאת ערעור איננה ממצה את הדין עם נאשם שהחליטה להחמיר בעונשו.

אנו דוחים את ערעור המשיב (המערער) בעפ"ג 49363-05-15 (בית משפט מחוזי מרכז - לוד).

יתר חלקי גזר הדין בת"פ 13514-02-15 (בית משפט השלום בראשל"צ) יעמדו בתוקפם.

מאחר והמתלוננת לא צורפה כמשיבה בערעור שהגיש המשיב על רכיב הפיצוי, אנו דוחים את הערעור בעניין זה.

ניתן והודע היום י"ח תמוז תשע"ה, 05/07/2015 במעמד ב"כ הצדדים והמשיב (המערער).

ד"ר שמואל בורנשטין,
שופט

ליאורה ברודי, שופטת

אברהם טל, נשיא
אב"ד